

ΜΕ ΤΗΝ ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥ.Α. ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΝΕΡΓΑΤΙΚΟ - ΠΑΛΛΑΪΚΟ ΜΕΤΩΠΟ ΠΟΥ ΑΠΑΙΤΟΥΝ ΟΙ ΚΑΙΡΟΙ

Η 1^η Συνδιάσκεψη της ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥ.Α. πραγματοποιείται σε μια περίοδο καταλυτικής κρίσης του καπιταλισμού, που συγκλονίζει όχι μόνο την οικονομία και τους κοινωνικοπολιτιστικούς συσχετισμούς αλλά και το ίδιο το πολιτικό σύστημα, με τον κόσμο της εργασίας και τα πλατιά λαϊκά στρώματα να σηκώνουν κεφάλι. Να λένε ΟΧΙ στην πολιτική της φτώχειας, της ανεργίας και της κοινωνικής εξαθλίωσης. Να υιοθετούν ως κεντρικό παλλαϊκό τους αίτημα το ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ της αντιλαϊκής μνημονιακής λαίλαπας που τους εξαπάτησε, να ζητούν την άμεση ανατροπή και εκδίωξη της, Κι ακόμα, με το χτεσινό πανελλαδικό ξεσηκωμό τους στο κέντρο και στις γειτονιές της πρωτεύουσας και των μεγάλων επαρχιακών πόλεων, να εμπνέονται από το ΟΧΙ του '40 στο φασισμό και τη ναζιστική κατοχή, για να προβάλουν ένα νέο βροντερό ΟΧΙ στις αποφάσεις της Συνόδου Κορυφής της ΕΕ και στην ισοπέδωση κάθε έννοιας λαϊκής κυριαρχίας από το σημερινό Άξονα Κυβέρνησης – ΕΕ – ΔΝΤ.

Σ' αυτή την εκρηκτική συγκυρία, για να μπορέσουμε να αντιστοιχηθούμε στις απαιτήσεις των καιρών, θα πρέπει, τα σημαντικά βήματα που πραγματοποιήσαμε -με τη μετωπική συνεργασία οργανώσεων και αγωνιστών της αντιρεφορμιστικής-επαναστατικής Αριστεράς, με την κοινή μας οριοθέτηση απέναντι στους ταξικούς και πολιτικούς αντιπάλους της εργατικής τάξης στο εσωτερικό και το εξωτερικό της χώρας, απέναντι στις αντιλήψεις και τις πρακτικές της ήττας και της πολυδιάσπασης μέσα στο αριστερό μας κίνημα- να τα συμπληρώσουμε με ακόμα πιο σημαντικά βήματα προς τα μπρος. Όχι μόνο για τη συγχώνευσή μας με τα πιο πρωτοπόρα τμήματα της εργατικής τάξης στην αντιπαράθεσή της με το κεφάλαιο στο χώρο δουλειάς, αλλά και για την ανάδειξή της σε πολιτικό υποκείμενο σε σχέση με όλες τις άλλες τάξεις και στρώματα της κοινωνίας, την κρατική εξουσία, το εσωτερικό και το εξωτερικό της χώρας. Με την ανασυγκρότηση της ταξικής και αγωνιστικής ενότητας των εργαζόμενων μέσα στο συνδικαλιστικό και διεκδικητικό κίνημα, αλλά και μέσα στους πολιτικούς αγώνες της περιόδου. Με το χάραγμα του δρόμου της πολιτικής και της κοινωνικής απελευθέρωσης στις σημερινές συνθήκες.

ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΕΘΝΗ ΣΥΓΚΥΡΙΑ

Ορισμένες βασικές προϋποθέσεις σ' αυτή την κατεύθυνση είναι:

• Η σοβαρή μελέτη και κατανόηση του δομικού αλλά και μη ελεγχόμενου χαρακτήρα της οικονομικής κρίσης του παγκόσμιου καπιταλιστικού–ιμπεριαλιστικού συστήματος. Της αδυναμίας του να ελέγξει την τεράστια χρηματοπιστωτική «φούσκα» που δημιούργησε, στην προσπάθειά του να αποφύγει τη ροπή προς την πτώση του ποσοστού κέρδους και τη στασιμότητα - και που ύστερα από προσωρινά φαινόμενα ανάκαμψης, οδηγείται σήμερα και πάλι προς μια νέα «βουτιά» στην ύφεση. Εντείνει τις αντιδραστικές αναζητήσεις των κυρίαρχων τάξεων για να φορτωθούν οι συνέπειες της κρίσης στην εργατική τάξη και στους λαούς.

• Η απαλλαγή των εργαζόμενων από αντιλήψεις περί ενός ολοκληρωτικά ενοποιημένου παγκόσμιου καπιταλιστικού συστήματος, στα πλαίσια του οποίου και μόνο θα ήταν πια δυνατή η αναζήτηση της διεκδίκησης κατακτήσεων και δικαιωμάτων και η κοινωνική πρόοδος, αναβιώνοντας τις ρεφορμιστικές «υπερ–ιμπεριαλιστικές» θεωρίες του Κάουτσκι. Για να αναγνωρίσουμε, αντίθετα, την κατάρρευση της μονοκρατορίας των ΗΠΑ, που διατηρούν μια πολιτικοστρατιωτική υπεροχή, έχοντας πάψει ωστόσο να διαθέτουν το ισχυρότερο διεθνές νόμισμα, χάνοντας την οικονομική πρωτοκαθεδρία τους απέναντι στην ΕΕ, αλλά και βλέποντας να υποβαθμίζεται η θέση τους ως τρίτης εμπορικής δύναμης πίσω από την ΕΕ και την Κίνα. Εξελιξείς που οξύνουν τις ενδοϊμπεριαλιστικές αντιθέσεις, την αστάθεια αλλά και την αντιδραστικότητα του συστήματος στο σύνολό του.

• Η αποκάλυψη της ΕΕ ως μιας ιμπεριαλιστικής «ολοκλήρωσης» που, αντί για ενοποιημένο «σπίτι των λαών», αποκαλύπτεται σήμερα πεδίο όξυνσης όλων των εσωτερικών της αντιθέσεων: μεταξύ των πλουσιότερων χωρών του Βορρά με προεξάρχουσα τη Γερμανία, που διεκδικεί πεισματικά την δική της ηγεμονία και πρωτοκαθεδρία, ανάμεσα στο Βορρά και

στις χώρες της περιφέρειας του Νότου, που αντιμετωπίζουν μια όλο και πιο ανισότιμη μεταχείριση, και ακόμα ανάμεσα στις χώρες της Ευρωζώνης και τις υπόλοιπες χώρες της ΕΕ, κατά κανόνα χώρες της Αν. Ευρώπης, που είχαν τεθεί έτσι κι αλλιώς υπό κηδεμονία μετά την κατάρρευση του «υπαρκτού σοσιαλισμού». Με την έκρηξη, τέλος, της κρίσης του χρέους και την τάση προς τη στασιμότητα εξαιτίας της ίδιας της λειτουργίας του ευρώ, που όξυνε τις αντιθέσεις ανάμεσα σε ελλειμματικούς και πλεονασματικούς εταίρους, για να βάλει σήμερα σε αμφισβήτηση την ίδια τη λειτουργία του κοινού νομίσματος. Και για να επιβεβαιώσει, 100 χρόνια μετά, την επιστημονική διαπίστωση του Λένιν ότι «Οι Ενωμένες Πολιτείες της Ευρώπης στο έδαφος του καπιταλισμού είτε θα είναι αντιδραστικές, είτε δεν θα υπάρξουν».

Σ' αυτές τις συνθήκες πρέπει να προσεγγίσουμε το ζήτημα των συσχετισμών αλλά και τα προβλήματα του εργατικού κινήματος:

- Την όξυνση της αντίθεσης ανάμεσα στο κεφάλαιο και την εργασία, με την ολόπλευρη και μακρόχρονη επίθεση για το πάγωμα και τη συμπίεση των εργατικών εισοδημάτων, την κατεδάφιση ασφαλιστικών συστημάτων, την παραπέρα εμπορευματοποίηση της Παιδείας και της Υγείας, τη διόγκωση της ανεργίας, την υπερχρέωση μέσα από επισφαλή δάνεια των λαϊκών στρωμάτων, την κατάργηση των κοινωνικών παροχών. Φαινόμενα που οδηγούν στην όλο και πιο έντονη απονομιμοποίηση πολιτικών συστημάτων και κυβερνήσεων και έχουν συνοδευτεί από εντεινόμενες κοινωνικές εκρήξεις. Σαν κι αυτές των πλατειών της Ισπανίας και της Πορτογαλίας, των παρισινών προαστίων, της εξέγερσης των περιθωριοποιημένων μαζών στο Λονδίνο αλλά και του ξεσηκωμού των εργαζόμενων στο Ουϊσκόνσιν των ΗΠΑ και του κινήματος «καταλάβετε την Γουόλ Στρητ». Κινήματα με έντονα αυθόρμητο και αγωνιστικό χαρακτήρα, που δεν έχουν ωστόσο μπορέσει ακόμα να αποσαφηνίσουν πολιτική κατεύθυνση, συγκρότηση και προοπτική και που συνοδεύονται από την ανάπτυξη και καλλιέργεια ακροδεξιών ρευμάτων, από την υποδαύλιση του ρατσισμού, από τις επιδιώξεις διάσπασης της εργατικής τάξης με την προσπάθεια π.χ. να στραφούν οι εργαζόμενοι του ευρωπαϊκού Βορρά ενάντια στους υποτιθέμενους «τεμπέληδες» του Νότου.

- Την εκρηκτική κλιμάκωση των αντιθέσεων ανάμεσα στις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις και τα καταπιεζόμενα και εκμεταλλευόμενα έθνη και τους λαούς: μέσα από την εντεινόμενη

ληλασία του εθνικού τους πλούτου, τις μονοκαλλιέργειες και την καταστροφή των παραγωγικών τους δυνατοτήτων, την υπερεκμετάλλευση του εργατικού τους δυναμικού με ένα ημερήσιο εισόδημα 2,5 \$ για το μισό περίπου πληθυσμό της γης και 10 εκατομμύρια παιδιά να πεθαίνουν κάθε χρόνο απ' την πείνα. Καταστάσεις που συντηρούνται και αναπαράγονται από εκφυλισμένα πρώην αντιαποικιακά καθεστώτα, με την επιβολή εγκάθετων κυβερνήσεων, με ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και πολέμους. Συνθήκες που οδηγούν κάθε τόσο σε έντονα φαινόμενα αποσταθεροποίησης, ένοπλα κινήματα, και λαϊκές εξεγέρσεις, σαν αυτές της συγκλονιστικής «αραβικής άνοιξης». Όσο κι αν τα κινήματα αυτά γίνεται προσπάθεια να τεθούν κάτω απ' τον έλεγχο οπισθοδρομικών αντιλήψεων και ρευμάτων στο βαθμό που το παγκόσμιο επαναστατικό κίνημα δεν έχει ξεπεράσει την κρίση του, αποκτούν ωστόσο από τα πράγματα αντιιμπεριαλιστικό περιεχόμενο και κατεύθυνση, υπερασπίζονται τα δικαιώματα στην ανεξαρτησία και την κοινωνική απελευθέρωση των λαών, έτσι ώστε η διεθνιστική τους υποστήριξη να αποτελεί αναπόσπαστο τμήμα της πάλης για την ενίσχυση και αναγέννηση του επαναστατικού κινήματος της εργατικής τάξης και των λαών.

ΓΙΑ ΤΟ ΒΑΘΑΙΜΑ ΤΗΣ ΚΡΙΣΗΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Η Ελλάδα -μια χώρα με μέση καπιταλιστική ανάπτυξη, σε μια περιοχή οξυμένων ενδοϊμπεριαλιστικών αντιθέσεων, με μια άρχουσα τάξη που αναζήτησε πάντα την επιβολή, τη διαφύλαξη και την επέκτασή της κυριαρχίας και της κερδοφορίας της στην ευθυγράμμιση με την μια ή την άλλη ιμπεριαλιστική δύναμη- είχε διακηρύξει στην πρόσφατη ιστορία της ότι η ένταξη της στην ΕΕ θα ήταν εγγύηση οικονομικής ανάπτυξης, δημοκρατίας και προόδου. Ακόμα περισσότερο, είχε προβάλει την είσοδό της στην ΟΝΕ και το ευρώ, σαν εγγύηση για τη μετατροπή της σε «ισχυρή Ελλάδα».

Οι οικονομικές και πολιτικές εξελίξεις στη συνέχεια, ήρθαν να διαψεύσουν οικτρά φιλοδοξίες σαν τις παραπάνω. Γιατί, αν και η ένταξη αυτή υποκίνησε αρχικά την επιστροφή και εγκατάσταση μεγάλου μέρους του εφοπλιστικού κεφαλαίου από το Λονδίνο και τη Ν. Υόρκη στην Ελλάδα, αυτό έγινε με σκανδαλώδεις φοροαπαλλαγές, με τη στήριξη σε κατοκληρωμένους ξένους ναυτικούς, τη στιγμή που η ανεργία μαστίζει όλο και περισσότερο τους Έλληνες ναυτεργάτες, και με παραγγελίες και επισκευές εκατοντάδων πλοίων σε ναυπηγεία του εξωτερικού τη στιγμή που τα ελληνικά ναυπηγεία έχουν φτάσει στα πρόθυρα της ολοκληρωτικής χρεοκοπίας και της διάλυσης. Αντίστοιχα, αν απ' την ένταξη αυτή επωφελήθηκαν για μεγάλο διάστημα οι ελληνικές κατασκευαστικές εταιρείες με ακριβοπληρωμένα δημόσια έργα, με το ξέσπασμα της κρίσης έχουν οδηγηθεί κι αυτές σε

αδιέξοδο, επικεντρώνουν σήμερα τις προσπάθειές τους στην ιδιωτικοποίηση της διαχείρισης των απορριμμάτων και στην καταλήστευση του λαού με τα «διόδια» των εθνικών οδών. Το τραπεζικό σύστημα, τέλος, αφού θησαύρισε για μεγάλο διάστημα με την τοκογλυφία, τα χρηματιστηριακά σκάνδαλα και την επέκτασή του σε χώρες των Βαλκανίων, βλέπει σήμερα στις συνθήκες της κρίσης τις μετοχές του να καταποντίζονται και έχει αναδειχτεί σε υπ' αριθμό 1 δανειολήπτη απ' τη μεριά του κράτους και της ΕΕ για τη διάσωσή του.

Από την άλλη μεριά, η ένταξη στην ΕΕ έφερε μαζί της τη σταδιακή άρση της δασμολογικής προστασίας για την ελληνική βιομηχανία που, απ' τις αρχές κιόλας της δεκαετίας του '80, αδυνατώντας να αντιμετωπίσει τον ανταγωνισμό των ευρωπαϊκών πολυεθνικών, προχώρησε σε αλυσίδα από χρεοκοπίες και λουκέτα όλων των μέχρι τότε βασικών εκπροσώπων της όπως: των υφαντουργικών εργοστασίων του Λαναρά, της Πυρκάλ του Μποδοσάκη, της Πειραιϊκής-Πατραϊκής των Στράτου-Κατσάμπα, των Ναυπηγείων Σκαραμαγκά (που είχαν δοθεί στους Γερμανούς για να έχουν φτάσει κι αυτά σήμερα στα πρόθυρα της διάλυσης), της Καπνοβιομηχανίας Κεράνη, της Σωληνουργίας Κορίνθου, των Ελληνικών Σιδηροκραμάτων κ.λπ. Ταυτόχρονα πάνω από 1.500 επιχειρήσεις, αφού είχαν σφετεριστεί τις κρατικές επιδοτήσεις που τους είχαν παρασχεθεί για να συνεχίσουν τη λειτουργία τους στην Ελλάδα, μετανάστευσαν στις χώρες των Βαλκανίων με τα φτηνά μεροκάματα, ρίχνοντας τη βιομηχανική παραγωγή από το 30,4% του ΑΕΠ το 1980 γύρω στο 15% στις μέρες μας και αφήνοντας πίσω τους, με ελάχιστες εξαιρέσεις, ορισμένα υπολείμματα βιομηχανικών επιχειρήσεων που φυτοζωούν.

Αντίστοιχα η Κοινή Αγροτική Πολιτική, με τις αποσύρσεις και τις ποσοστώσεις, με την υπερεκμετάλλευση της φτωχομεσαιίας αγροτιάς από τους κάθε λογής μεσάζοντες και μεταποιητές των αγροτικών προϊόντων, είχε κι αυτή ως συνέπεια τη μείωση της αγροτικής παραγωγής, από το 15,46% του ΑΕΠ πριν απ' την είσοδο στην ΕΕ γύρω στο 3% στις μέρες μας, Αποτέλεσμα όλων αυτών η Ελλάδα, από χώρα εξαγωγής αγροτικών προϊόντων, να εισάγει σήμερα τα 2/3 των ειδών που καταναλώνει, όπως ελιές και λάδι από την Ιταλία ακόμα και από τη Γερμανία, σκόρδα από την Κίνα, αχλάδια από την Αργεντινή, πατάτες από την Κύπρο ή την Αίγυπτο κ.λπ., κ.λπ.

Αυτή η μεθοδευμένη καταστροφή των παραγωγικών δυνατοτήτων της χώρας, αποτελεί την πραγματική αιτία για το εμπορικό έλλειμμα της Ελλάδας με τις υπόλοιπες χώρες της ΕΕ που σύμφωνα με στοιχεία της Eurostat απ' το 1995 ως το 2009 ανερχόταν σε 226,5 δις ευρώ, ένα μέγεθος ίσο με το 65%-70% του συνολικού δημόσιου χρέους, Ένα πρόβλημα απόλυτα γνωστό στους Ευρωπαίους εταίρους σαν τη Γερμανία, τη Γαλλία, την Ολλανδία, που ωστόσο δεν έπαψαν να δανείζουν αφειδώλευτα την καταχρεωμένη Ελλάδα, για να μπορεί να καταναλώνει τα προϊόντα τους και να καταγράφουν αυτοί θετικά εμπορικά ισοζύγια. Ένα χρέος που οφείλεται ακόμη στις υπέρογκες στρατιωτικές δαπάνες και στην ασύδοτη κρατική σπατάλη υπέρ του μεγάλου κεφαλαίου και των γκόλντεν μπούς του.

Ένα χρέος που αξιοποιείται σήμερα σαν εργαλείο για την οριστική υποδούλωση του λαού και του τόπου. Μέσα από τα αλλεπάλληλα και διαρκώς διαψευδόμενα Μνημόνια που μας οδηγούν απ' το κακό στο χειρότερο. Με αποκορύφωμα τις πρόσφατες αποφάσεις της Συνόδου Κορυφής της ΕΕ που με το υποτιθέμενο «κούρεμα» προσπαθούν πρώτ' απ' όλα να διασώσουν τις τράπεζες, που θα κινδύνευαν να χάσουν σημαντικά κεφάλαια από μια ανεξέλεγκτη ελληνική χρεοκοπία, ενώ σήμερα διασφαλίζουν έστω κάπως μειωμένα τα κέρδη τους. Μέσα απ' την ανάληψη της διαχείρισης και λεηλασίας του συνόλου της δημόσιας περιουσίας από εκπροσώπους των ευρωπαϊκών πολυεθνικών. Με ισοπέδωση κατακτήσεων και δικαιωμάτων, μαζικές απολύσεις στο δημόσιο και ιδιωτικό τομέα, εκτίναξη της ανεργίας στα ύψη, εξοντωτική λιτότητα για δεκαετίες, καταστροφή κάθε ελπίδας για το αύριο της νέας γενιάς. Καταρράκωση κάθε έννοιας δημοκρατίας και εθνικής κυριαρχίας μέσα απ' τη μόνιμη εγκατάσταση των επιτηρητών της Τρόικας, για την επεξεργασία και επιβολή κάθε κυβερνητικής πολιτικής που θα θεωρούν αναγκαία. Μια κατεύθυνση ιδιαίτερα επικίνδυνη στα πλαίσια των οξυμένων ανταγωνισμών σ' αυτή την ταραγμένη περιοχή των Βαλκανίων και της Ανατολικής Μεσογείου, όπου οι ντόπιες κυρίαρχες τάξεις, αντί για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων των λαών, επιδιώκουν την ευθυγράμμιση με τη μια ή την άλλη ιμπεριαλιστική επιδίωξη. Όπως κάνει η ελληνική κυβέρνηση όταν ξεπουλάει κυριαρχικά δικαιώματα την ίδια ώρα που προχωράει από κοινού με την Κύπρο σε μια αντιδραστική συμμαχία με το Ισραήλ, ή όπως κάνει η κυβέρνηση της Τουρκίας όταν, για να προωθήσει τις νεοοθωμανικές της φιλοδοξίες, επιδιώκει μαζί με τη διεύρυνση της δικής της ηγεμονίας, τη διασφάλιση του ιμπεριαλιστικού ελέγχου σε βάρος των λαών της περιοχής.

ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΤΟΧΟΙ

Μπροστά στην πλήρη απαξίωση των κυρίαρχων τάξεων, που ξεπουλούν ό,τι βρουν μπροστά τους για να μεταφέρουν αστρονομικά ποσά στο εξωτερικό, περιμένοντας ευνοϊκότερες συνθήκες για νέες κερδοσκοπικές επενδύσεις στο εσωτερικό της χώρας. Μπροστά στην πλήρη απονομιμοποίηση της δοσίλογης κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ, αλλά και των ταυτόχρονα εταίρων και ανταγωνιστών της ΝΔ–ΛΑΟΣ–ΔΗΣΥ, η εργατική τάξη και οι πλατιές λαϊκές μάζες, για την ίδια τους την επιβίωση, καλούνται όχι μόνο να αντιδράσουν και να καταγγείλουν αλλά να προετοιμαστούν για να πάρουν οι ίδιες τις τύχες τους στα χέρια τους. Σε μια κατεύθυνση που έχει ήδη χαράξει η ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥ.Α. για την ανατροπή του σφαγείου κυβέρνησης–ΕΕ–ΔΝΤ και της πολιτικής τους. Για παύση πληρωμών και διαγραφή του τοκογλυφικού χρέους. Για έξοδο από το ευρώ και την ΕΕ. Για εθνικοποίηση-κρατικοποίηση των τραπεζών και των μεγάλων επιχειρήσεων. Για την αναδιανομή του παραγόμενου πλούτου υπέρ των εργαζόμενων και των πλατιών λαϊκών μαζών.

Κι ακόμα, για την υπεράσπιση, διεύρυνση και αναγέννηση των δημοκρατικών ελευθεριών, στην προοπτική μιας άλλης εξουσίας, μέσα από λαογέννητους θεσμούς που θα εναποθέτουν και θα εξασφαλίζουν πραγματικά τον έλεγχο της κοινωνίας στα χέρια των εργαζόμενων. Με ένα πρόγραμμα που θα αξιοποιεί υπέρ του λαού τις μεγάλες παραγωγικές δυνατότητες και πλουτοπαραγωγικές πηγές του τόπου, την απελευθερωμένη δημιουργικότητα της εργατικής τάξης. Τη συνεταιριστική οργάνωση, την τεράστια συσσωρευμένη πείρα και εφευρετικότητα της φτωχομεσαίας αγροτιάς. Τις πολύτιμες πολιτιστικές κατακτήσεις και την ικανότητα του λαϊκού κινήματος να αξιοποιεί και να αφομοιώνει κάθε πολιτιστική συνεισφορά άλλων πολιτισμών, μέσα απ' τους κοινούς αγώνες τους ενάντια στη σήψη και τα αδιέξοδα του συστήματος της καταπίεσης και της εκμετάλλευσης, στη βάση της ιστοριότητας, της αυτοδιάθεσης και της συγχώνευσης των εθνών.

Σε μια κατεύθυνση σαν την παραπάνω, η Συνδιάσκεψη της ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥ.Α. μπορεί και πρέπει να μας οπλίσει για την ανάπτυξη και το ριζωμα του κοινωνικοπολιτικού μετώπου της

εργατικής τάξης, της φτωχομεσαίας αγροτιάς και των αυτοαπασχολούμενων. Για τη συσπείρωση των μεσοστρωμάτων που δέχονται κι αυτά ανηλεείς επιθέσεις και υποβαθμίζονται. Για τη σφυρηλάτηση της λαϊκής ενότητας και του λαϊκού ξεσηκωμού απέναντι στους εσωτερικούς και εξωτερικούς ταξικούς εχθρούς, σε αντικαπιταλιστική και αντιιμπεριαλιστική κατεύθυνση. Με την οριοθέτηση απέναντι σε απόψεις που αναζητούν δήθεν διεξόδους με τον κυβερνητισμό στα πλαίσια του συστήματος και του εξανθρωπισμού της ΕΕ. Με την απόρριψη των σχεταριστικών εκείνων αντιλήψεων και πραχτικών που, πίσω από τον ψευτοεπαναστατικό βερμπαλισμό τους, κρύβουν την άρνηση των συγκεκριμένων βημάτων, της επαναστατικής ταξικής ενότητας και των συγκεκριμένων κάθε φορά ρήξεων και αγώνων που απαιτεί το άνοιγμα του δρόμου προς την επανάσταση. Με την απόρριψη του ατομικισμού και της «τυφλής βίας» που υπονομεύει τη σφυρηλάτηση και ωρίμανση της επαναστατικής ενότητας των μαζών.

Και βέβαια προϋπόθεση για όλ' αυτά, η ανοιχτή απεύθυνση προς όλες τις δυνάμεις που διαπνέονται από αντίστοιχες αγωνίες και αναζητήσεις, αλλά και η ολόπλευρη ενίσχυση της ΑΝΤ.ΑΡ.ΣΥ.Α. με την οικοδόμησή της στους χώρους δουλειάς και τις γειτονιές, ανάμεσα στην προοδευτική διανόηση, τη σπουδάζουσα νεολαία και τους φαντάρουςως προϋπόθεση για την ωρίμανση, την παραπέρα ανάπτυξη και το μετασχηματισμό της σ' εκείνο το πρωτοπόρο παλλαϊκό και εργατικό φορέα που έχουν ανάγκη οι καιροί.

Αθήνα 29/10/2011